

ham det; men jeg tilstaar, at jeg bebrejder ham, at han uden videre indbringer et Forslag, som maasse theoretisk kan have Noget for sig — det skal jeg ikke indlade mig paa; uagtet jeg tror, det har grunne Lidt for sig — men som der i ethvert Tilfælde ikke fra det praktiske Livs Virkeligheder foreligger nogen Grund til at ønske gennemført. Vi arbeide sandelig, som jeg nylig berørte, ikke saa let fra vore Reformers her i Folkethinget, at der kan være nogen særlig Grund til at forøge Antallet af de Reformers, om hvilke vi strides, med flere. Lad os endelig se at faae ordenlig alvorlig fat paa Tilendbringelsen af nogle af de Reformers, som vi vistnok Alle indrømme, at der er stærk Trang til, om vi end kunne være uenige om den Maade, hvorpaa de skulle gennemføres. Lad os først komme saa langt henad Veien, at vi i alle Tilfælde have rimelig Udsigt til at faae nogle af disse Reformers fremmede, førend vi begynde at reise nye Spørgsmaal, som de, hvem det vedkommer, i ethvert Tilfælde ikke føle særlig Trang til (Afbrydelse af Th. Nielsen). Jeg hører nok, at det ærede Medlem fra Veile stadigt nævner Socialdemokraten, ligesom man i Udvalegets Betænkning ifjor stadigt taler om, at et Mindretal har søgt at gjøre sig gjældende, men har ikke kunnet det. Men jeg forstaar ikke hele denne Tale ved Siden af det, man ogsaa er kommen frem med, og som jeg indrømmer er fuldstændig sandt, nemlig det, at naar der er Valg her i Byen til Borgerrepræsentationen, møder der kun et meget ringe Antal Vælgere. Hvis der nu virkelig var en saa uimådelig Misforholdelse, hvorfor møder der saa, ikke et ganske lille, men blot lidt større Antal Vælgere? De vilde saa ikke alene faae valgt en enkelt Mand, men faae dem valgt allesammen. Hvis der virkelig var tilstede et rimeligt Antal Medlemmer af Vælgerne her i Kjøbenhavn, som ønskede Andre valgte end dem, der hidtil ere blevne valgte, var der jo netop den allerønskeligste Leilighed dertil for dem derved, at det viser sig, at der kun møder ganske Faa og stemmer paa dem, der hidtil ere valgte. Derimod vil jeg tilstaa, at jeg ikke absolut taget vilde anse det for et stort Gode, om der som fast Regel mødte et overordentlig stort Antal Vælgere, for at stemme ved Borgerrepræsentationsvalgene. Jeg siger ikke, at det vilde være afgjort uheldigt, paa ingen Maade, men jeg siger, at man hverken skal absolut fordømme eller forherlige det ene eller det Andet. Man maa ikke tillægge dette, om det møder Flere eller Færre, en saadan Vægt, at man siger, at det er Bevis enten paa det Gode eller paa det Onde. Antallet af Mødte er paa ingen mulig Maade afgjørende med Hensyn til Interessen for Valget. Der er forskjellige Grunde, hvorfor man ikke altid bryder sig om at møde til Valg. Man kan undlade at møde til Valg, fordi man ingen Interesse har i Valget; men man kan ogsaa lade være at møde

til Valg — og det viser sig overalt i Verden — fordi man ifølge Erfaringens Vidnesbyrd føler sig fuldstændig overbevist om, at de, som man ønsker valgte, blive valgte alligevel, og saa ligger det i den menneskelige Natur, at man siger: Ja, hvad Herregud! de blive saamand nok valgte, jeg behøver ikke at tage mig det saa nær, min Narvarelse andetsteds er vigtigere. Hvis der virkelig var nogen alvorlig Frygt for, at Valget ikke vilde gaa efter det almindelige Ønske hos Befolkningen, føler jeg mig overbevist om, at saa skulde Kjøbenhavns Vælgere nok møde og afgive deres Stemme. Jeg tager i saa Henseende til Indtægt for mig en Udtalelse af det ærede Flertal i dets Betænkning fra ifjor, at Kjøbenhavn er den Kommune, hvis Intelligens er blevet et Dødsprog i Landet. Denne Anerkendelse glæder mig, og jeg haaber ogsaa, at Kjøbenhavns Borgere og Vælgere, naar som helst det gjøres fornødent — og ikke naar det ikke gjøres fornødent — skulle vise, at de virkelig kunne forstjæne denne smukke Udtalelse af det ærede Flertal. Jeg vil heller ikke, da det nu er bleven forelagt at man skal udtale sig i denne Sag, tilbageholde, at jeg finder det ganske naturligt, at Kjøbenhavns Vælgere ere velfornøiede med den hidtilværende Valgmaade. Thi jeg skjønner ikke rettere, end at — og det skal jeg ikke tilbageholde her — den Korporation, der er fremkommen ved dette Valg, og som nu styrer Kjøbenhavn som Borgerrepræsentation i det Hele taget, har i de Aar, der nu kan være Tale om, styret Kjøbenhavns Anliggender vel. Jeg skal erindre om, at Kjøbenhavns Kommune har i de sidste 20—30 Aar, paa Grund af forskjellige Forhold, været i en stærk Udvikling, og under disse Forhold er der ikke saa Lidet at varetage for en Borgerrepræsentation. Naar jeg da under disse Forhold sammenligner Kjøbenhavns Borgerrepræsentation med de kommunale Bestyrelser andetsteds og særlig med de kommunale Bestyrelser saadanne Stæder, hvor det har vist sig, at man særlig vælger efter politiske Hensyn, som f. Ex. i Paris og f. Ex. nordamerikanske Byer, som vi Alle kjende, saa skal den Bestyrelse, vi have havt i Kjøbenhavn, med Rette bære det Navn, at den har været en god Bestyrelse (Th. Nielsen: Er den bedre end den i Paris?). Sa, det ærede Medlem maa have en anden Mening, den kan han udtale bagefter; men jeg udtaler min Anskuelse, og jeg udtaler den, fordi det ogsaa derved staar mig klart, at der ikke er nogen Grund til at gjøre Forandring i den Valgmaade, som er tilstede. — Kjøbenhavn har, som sagt, været i en stærk Udvikling, og det, der da har maattet paahvile Borgerrepræsentationen, har været at sørge for, at de offentlige Anliggender, som laa under den, kunde udvikle sig paa en tilsvarende Maade, og at den samtidig ikke gjorde det anderledes, end at Stætteborgerne ikke bleve mere bebyrdede, end de kunde taale eller endog kunde bære med nogenlunde Lethed. Denne Opgave har man løst i de Forhold — og det